

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	3Cdo/219/2016
Identifikačné číslo spisu:	1708203649
Dátum vydania rozhodnutia:	22.02.2018
Meno a priezvisko:	JUDr. Elena Siebenstichová
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2018:1708203649.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v spore žalobcov 1/ F. M., bývajúcej v I., 2/ R. K., bývajúcej v H., 3/ S. Y., bývajúcej v H., 4/ D. Q., bývajúceho v I., zastúpených spoločnosťou Advokátska kancelária JUDr. Pavol Kollár, s.r.o., so sídlom v Bratislave, Lehotského č. 4, IČO: 36757276, proti žalovaným 1/ Ing. D. H., bývajúcemu v I., zastúpenému spoločnosťou Advokátska kancelária JUDr. Šimon Meliš, s.r.o. v likvidácii, so sídlom v Bratislave, Partizánska č. 3, IČO: 35955767, 2/ N. M., bývajúcemu v H., zastúpenému spoločnosťou Advokátska kancelária Marcel Biznár, s.r.o., so sídlom v Bratislave, Bajkalská č. 31, IČO: 36868221, o určenie neplatnosti zmluvy, vedenom na Okresnom súde Pezinok pod sp. zn. 4 C 1058/2008, o dovolaní žalobcov 1/ až 4/ a žalovaného 1/ proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave z 22. marca 2016 sp. zn. 14 Co 466/2012, takto

rozhodol:

Dovolanie žalobcov o d m i e t a .

Žalovaní majú nárok na náhradu trov konania o dovolaní žalobcov.

Rozsudok Krajského súdu v Bratislave z 22. marca 2016 sp. zn. 14 Co 466/2012 z r u š u j e vo výroku o trovách odvolacieho konania žalovaného 1/; vec v rozsahu zrušenia vracia tomuto súdu na ďalšie konanie.

Odôvodnenie

1. Okresný súd Pezinok (ďalej len „súd prvej inštancie“) rozsudkom z 21. marca 2012 č.k. 4 C 1058/2008-106 zamietol žalobu, ktorou sa žalobcovia 1/ až 4/ domáhali, aby súd určil, že je neplatná darovacia zmluva o prevode 1/3 spoluvlastníckeho podielu nehnuteľnosti v katastrálnom území I., ktorá je vedená na liste vlastníctva č. XXXX ako parcela č. XXX/X - orná pôda vo výmere XXXX m² (ďalej len „darovacia zmluva“); rozhodol tiež o trovách konania. Určenia neplatnosti darovacej zmluvy sa žalobcovia domáhali z dôvodu, že pri nadobudnutí darovaných nehnuteľností žalovaným 1/ bolo porušené ich predkupné právo (§ 140 Občianskeho zákonníka). Právo spoluvlastníka, predkupné právo ktorého nebolo rešpektované, podlieha premlčaniu (§ 100 Občianskeho zákonníka) v trojročnej premlčacej dobe (§ 101 Občianskeho zákonníka). Žalovaný 1/ vzniesol v danom prípade námietku

premlčania tohto práva žalobcov. Podľa názoru súdu prvej inštalácie časovým okamihom, ktorý bol v danom prípade významný pre dovolanie sa relatívnej neplatnosti darovacej zmluvy, bol okamih, kedy sa žaloba (úkon, ktorým sa žalobcovia dovolávajú relatívnej neplatnosti darovacej zmluvy), dostala do dispozičnej sféry žalovaných (účastníkov relatívne neplatného právneho úkonu). Konanie o určenie neplatnosti darovacej zmluvy sa začalo doručením žaloby súdu 23. apríla 2008 (pred uplynutím premlčacej doby), avšak žaloba bola žalovanému 1/ doručená 30. januára 2009 a žalovanému 2/ dňa 9. júla 2009, teda po uplynutí premlčacej doby. Na účinne vznesenú námietku premlčania musí súd prihliadnuť. V dôsledku toho súd prvej inštalácie neopodstatnenú žalobu zamietol; výrok o trovách konania odôvodnil podľa § 142 ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „O.s.p.“).

2. Na odvolanie žalobcov Krajský súd v Bratislave (ďalej aj len „odvolací súd“) rozsudkom z 22. marca 2016 sp. zn. 14 Co 466/2012 1. napadnutý rozsudok vo veci samej potvrdil, 2. žalovanému 1/ nepriznal náhradu trov odvolacieho konania, 3. žalobcom uložil povinnosť zaplatiť žalovanému 2/ trovy odvolacieho konania. Odvolací súd na odôvodnenie výroku I. uviedol, že súd prvej inštalácie v potrebnom rozsahu zistil rozhodujúci skutkový stav, primeraným spôsobom opísal priebeh konania, uviedol stanoviská procesných strán k sporu, zhrnul výsledky vykonaného dokazovania, vysporiadal sa so všetkými rozhodujúcimi námietkami účastníkov a citoval ustanovenia zákona, ktoré aplikoval na daný spor. Podľa názoru odvolacieho súdu je správny právny záver súdu prvej inštalácie o premlčaní práva žalobcov domáhať sa určenia relatívnej neplatnosti darovacej zmluvy. Výrok II. rozsudku odôvodnil odvolací súd tým, že žalovaný 1/ podal síce návrh na náhradu trov odvolacieho konania, požadované trovy ale podľa § 151 ods. 1 O.s.p. včas nevyčísľil.

3. Uvedený rozsudok odvolacieho súdu napadli 24. júna 2016 žalobcovia 1/ až 4/ dovolaním, v ktorom namietli, že im postupom súdov bola odňatá možnosť konať v zmysle ustanovenia § 237 ods. 1 písm. f/ O.s.p. K namietanej procesnej vade došlo podľa ich názoru tým, že súd prvej inštalácie nedostatočne odôvodnil rozhodnutie, a tým porušil ich právo na spravodlivý súdny proces. K vade tej istej povahy došlo tiež tým, že súd ich nepoučil podľa § 120 ods. 4 O.s.p. Súdom tiež vytkli, že žalobu doručili procesným stranám do vlastných rúk až s veľkým oneskorením. Podľa ich presvedčenia konal žalovaný 1/ účelovo a ľstivo, keď po výzve z 12. februára 2008, v ktorej bolo uvedené, že spoluvlastníčka sa domáha vrátenia veci do pôvodného stavu, navodil situáciu, že chce výzve vyhovieť, jeho konanie tomu ale nezodpovedalo. Dovolatelia nesúhlasili s názorom odvolacieho súdu, že v danom prípade sa na plynutie premlčacej doby nevzťahuje § 112 Občianskeho zákonníka, ktoré je možné použiť len pri žalobe podľa § 80 písm. b/ O.s.p. Podľa ich názoru nebolo v tomto prípade potrebné, aby súd rozhodoval o splnení povinnosti, lebo následné plnenie katastrálneho úradu vyplýva z rozhodnutia súdu o určení neplatnosti právneho úkonu. Dovolatelia zastávali názor, že povinnosť preukázať domáhania sa relatívnej neplatnosti darovacej zmluvy splnili už podaním žaloby. V doplnení dovolania uviedli, že rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, ktorá je v rozhodovacej praxi odvolacieho súdu rozhodovaná rozdielne. Za právnu otázku významnú z hľadiska § 421 ods. 1 písm. c/ Civilného sporového poriadku (ďalej len „CSP“) označili otázku, či „v prípade, ak žalobca podal určovaciu žalobu podľa § 80 písm. c/ O.s.p., plyní premlčacia doba a v tomto prípade neplatí § 112 Občianskeho zákonníka, podľa ktorého, ak veriteľ v premlčacej dobe uplatní právo na súde alebo u iného príslušného orgánu a v začatom konaní riadne pokračuje, premlčacia doba od tohto uplatnenia po dobu konania neplynie; pretože účinky dovolania sa relatívnej neplatnosti nastávajú a stávajú sa perfektnými až dôjdením tohto prejavu vôle - dovolania sa všetkým účastníkom relatívne neplatného právneho úkonu“. Poukázali na to, že súdy zastávajú názor, že § 112 Občianskeho zákonníka sa týka žalôb na plnenie podaných podľa § 80 písm. b/ O.s.p., a nie určovacích žalôb (§ 80 písm. c/ O.s.p.). Z týchto dôvodov žiadali napadnutý rozsudok zrušiť a vec vrátiť na ďalšie konanie.

4. Žalovaný 1/ napadol 29. júna 2016 dovolaním výrok 2. uvedeného rozsudku odvolacieho súdu s odôvodnením, že mu postupom súdu bola odňatá možnosť konať pred súdom (§ 237 ods. 1 písm. f/ O.s.p.), a to tým, že mu odvolací súd nepriznal náhradu trov odvolacieho konania, i keď tieto trovy riadne a včas vyčísľil. Žiadal rozsudok odvolacieho súdu v napadnutom výroku zrušiť a vec v tejto časti vrátiť odvolaciemu súdu na ďalšie konanie.

5. Žalovaný 2/ vo vyjadrení k dovolaniu žalobcov uviedol, že smeruje proti vecne správne rozhodnutiu. Navrhol toto dovolanie zamietnuť ako nedôvodné a priznať mu náhradu trov dovolacieho konania. K žalobcami dodatočne uplatnenému dôvodu prípustnosti dovolania v zmysle § 421 ods. 1 písm. c/ CSP) uviedol, že dovolatelia svoju argumentáciu ničím nepodložili. K dovolaniu žalovaného 1/ sa žalovaný 2/ písomne nevyjadril.

6. Žalovaný 1/ vo vyjadrení k dovolaniu žalobcov žiadal ich dovolanie odmietnuť alebo zamietnuť.

7. Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) ako súd dovolací (§ 35 CSP) po zistení, že dovolania podali v stanovenej lehote (§ 427 ods. 1 CSP) strany zastúpené v súlade so zákonom (§ 429 ods. 1 CSP), v ktorých neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 424 CSP), bez nariadenia pojednávania (§ 443 CSP) dospel k záveru, že dovolanie žalobcov 1/ až 4/ treba odmietnuť a dovolaniu žalovaného 1/ je potrebné vyhovieť.

8. Dovolanie je procesný úkon strany adresovaný súdu. Dovolateľ ním prejavuje vôľu vyvolať účinok spočívajúci v prelomení právoplatnosti napadnutého rozhodnutia, uskutočnení dovolacieho prieskumu a vydaní (pre dovolateľa) priaznivého rozhodnutia.

8.1. Dovolanía podané do 30. júna 2016, v prípade ktorých podľa vtedy účinnej právnej úpravy nebol daný dôvod ani pre zastavenie konania ani pre odmietnutie dovolania, vyvolali procesný účinok umožňujúci a zároveň prikazujúci dovolaciemu súdu uskutočniť meritórny dovolací prieskum.

8.2. Dovolanía podané do 30. júna 2016, v prípade ktorých bol podľa vtedy účinnej právnej úpravy daný dôvod na zastavenie dovolacieho konania alebo odmietnutie dovolania, tento procesný účinok nemali (porovnaj tiež I. ÚS 4/2011 a II. ÚS 172/03).

9. Zohľadňujúc vzájomnú koreláciu ustanovení § 470 ods. 1 CSP a § 470 ods. 2 CSP dovolací súd konštatuje, že nová právna úprava vychádza síce z princípu okamžitej aplikability procesnoprávných noriem (viď § 470 ods. 1 CSP), rešpektuje ale procesný účinok tých dovolaní uvedených v bode 8.1., ktorý zostal zachovaný aj po 30. júni 2016 (viď § 470 ods. 2 CSP). V dôsledku toho platí, že ustanovenia novej, od 1. júla 2016 účinnej, právnej úpravy o dovolaní a dovolacom konaní sa v prípade týchto dovolaní nemôže uplatniť v plnom rozsahu hneď od uvedeného dňa, v celej šírke a so všetkými dôsledkami. Úplná aplikabilita týchto ustanovení novej právnej úpravy sa uplatní až pri dovolaniach podaných od uvedeného dňa. Opačný záver by bol porušením právnej istoty a legitímnych očakávaní strán, lebo ten, kto konal na základe dôvery v platný a účinný zákon, nemôže byť vo svojej dôvere k nemu sklamaný (viď tiež závery vyjadrené v rozhodnutí Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. PL. ÚS 36/1995).

10. Podľa právneho stavu účinného do 30. júna 2016 bolo dovolaním možné napadnúť právoplatné rozhodnutia odvolacieho súdu iba vtedy, pokiaľ to zákon pripúšťal (viď § 236 ods. 1 O.s.p.). Dôvody prípustnosti dovolania proti rozsudku vymedzoval § 238 O.s.p. a proti uzneseniu § 239 O.s.p. Dovolanie bolo prípustné proti každému rozhodnutiu tiež vtedy, ak v konaní došlo k závažnejším procesným vadám uvedeným v § 237 O.s.p.

I.

11. Dovolanie žalobcov smeruje proti rozsudku, ktorý nemá znaky rozsudkov, proti ktorým bolo dovolanie v zmysle § 238 O.s.p. prípustné. Ich dovolanie teda v zmysle ustanovenia § 238 O.s.p. nevyvolalo účinky, ktoré by podľa právneho stavu do 30. júna 2016 umožňovali uskutočniť meritórny dovolací prieskum.

12. Dovolanie žalobcov by bolo prípustné, iba v prípade, že v konaní došlo k procesným vadám uvedeným v § 237 ods. 1 písm. a/ až g/ O.s.p. Dovolatelia procesné vady konania v zmysle § 237 ods. 1 písm. a/ až e/ a g/ O.s.p. nenamietali a vady tejto povahy ani nevyšli v dovolacom konaní najavo.

13. Žalobcovia tvrdia, že im bola odňatá možnosť pred súdom konať v zmysle § 237 ods. 1 písm. f/

O.s.p. Za právneho stavu do 30. júna 2016 sa odňatím možnosti konať pred súdom v zmysle tohto ustanovenia rozumel procesne nesprávny postup súdu znemožňujúci účastníkovi konania realizáciu jeho procesných oprávnení [v zmysle ustanovenia § 18 O.s.p. mali účastníci rovnaké postavenie a súd bol povinný zabezpečiť im rovnaké možnosti na uplatnenie ich práv - vid' napríklad právo účastníka vykonávať procesné úkony vo formách stanovených zákonom (§ 41 O.s.p.), nazerať do spisu a robiť si z neho výpisy (§ 44 O.s.p.), vyjadriť sa k návrhom na dôkazy a k všetkým vykonaným dôkazom (§ 123 O.s.p.), byť predvolaný na súdne pojednávanie (§ 115 O.s.p.), na to, aby mu bol rozsudok doručený do vlastných rúk (§ 158 ods. 2 O.s.p.)].

14. Podľa dovolateľov k odňatiu ich možnosti konať pred súdom došlo tým, že súd prvej inštancie nedostatočne odôvodnil svoje rozhodnutie a tým došlo k porušeniu ich práva na spravodlivý proces. Dovolateľmi namietaná nepreskúmateľnosť rozhodnutia bola už dávnejšou judikatúrou najvyššieho súdu považovaná nie za procesnú vadu konania v zmysle § 237 ods. 1 písm. f/ O.s.p., ale za tzv. inú vadu konania, ktorá prípustnosť dovolania nezakladá (vid' R 111/1998). Na tom zotrvalo aj neskoršie zjednocujúce stanovisko R 2/2016. Podstata tohto stanoviska je aktuálna aj za účinnosti CSP. V danom prípade odvolací súd v odôvodnení napadnutého rozsudku citoval ustanovenia zákona, ktoré aplikoval a z ktorých vyvodil svoje právne závery; vysvetlil tiež dôvody, so zreteľom na ktoré považoval za nedôvodné odvolacie námietky žalobcov, ktorými sa podľa neho nepodarilo spochybníť dôvod zamietnutia ich žaloby. Podľa presvedčenia dovolacieho súdu má odôvodnenie dovolaním napadnutého rozsudku náležitosti vyplývajúce z § 157 O.s.p. a žalobcovia neopodstatnene namietajú jeho nepreskúmateľnosť. Odvolací súd v danom prípade zrozumiteľným a jednoznačným spôsobom uviedol dôvody, ktoré ho viedli k rozhodnutiu; jeho postup vo vzájomnej súvislosti s konaním a rozsudkom prvoinštančného súdu nemožno považovať za zjavne neodôvodnený alebo arbitrárny. Odvolací súd nekonal procesne nesprávne spôsobom, ktorým by založil vadu konania v zmysle § 237 ods. 1 písm. f/ O.s.p. Pokiaľ odvolací súd - ako tvrdia žalobcovia - založil svoje rozhodnutie na nesprávnej interpretácii alebo aplikácii niektorého ustanovenia zákona, je jeho rozhodnutie vecne nesprávne a spočívajúce na nesprávnom právnom posúdení (k tomu vid' tiež ďalej), žalobcami vytýkaná nesprávnosť právneho posúdenia veci ale nie je procesnou vadou zmätočnosti a nezakladá prípustnosť dovolania podľa § 237 ods. 1 písm. f/ O.s.p. Za procesnú vadu konania v zmysle tohto ustanovenia nemožno považovať to, že odvolací súd neodôvodnil svoje rozhodnutie podľa predstáv dovolateľov. Dovolací súd v súvislosti s týmito závermi poukazuje na nález Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. III. ÚS 551/2012, v zmysle ktorého sa „väčšinovým názorom svojich senátov priklonil k tej judikatúre najvyššieho súdu, ktorá prijala záver, že nedostatok riadneho odôvodnenia rozsudku nezakladá vadu konania podľa § 237 písm. f/ O.s.p., ale len tzv. inú vadu konania podľa § 241 ods. 2 písm. b/ O.s.p.“.

15. Najvyšší súd pre úplnosť dodáva, že prípustnosť dovolania v zmysle § 237 ods. 1 písm. f/ O.s.p. nezakladalo ani nedostatočné zistenie rozhodujúcich skutkových okolností, nevykonanie všetkých navrhovaných dôkazov alebo nesprávne vyhodnotenie niektorého dôkazu. V tomto smere najvyšší súd poukazuje na naďalej opodstatnené závery vyjadrené v judikátoch R 37/1993 a R 125/1999, R 42/1993, ako aj v rozhodnutiach najvyššieho súdu sp. zn. 1 Cdo 85/2010, 2 Cdo 29/2011, 3 Cdo 268/2012, 3 Cdo 108/2016, 2 Cdo 130/2011, 5 Cdo 244/2011, 6 Cdo 185/2011, 7 Cdo 38/2012 a pre úplnosť poznamenáva, že do obsahu základného práva podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky nepatrí právo procesnej strany vyjadrovať sa k spôsobu hodnotenia navrhnutých dôkazov súdom, prípadne sa dožadovať navrhnutého spôsobu hodnotenia vykonaných dôkazov (porovnaj I. ÚS 97/97).

16. Podľa názoru žalobcov došlo k odňatiu ich možnosti konať pred súdom aj tým, že ich súd prvej inštancie (údajne) nepoučil v zmysle § 120 ods. 4 O.s.p., v súlade s ktorým bolo povinnosťou predsedu senátu poučiť prítomných účastníkov pred skončením dokazovania o potrebe predložiť alebo označiť všetky dôkazy skôr, ako bude vyhlásené rozhodnutie vo veci samej, pretože na dôkazy označené a predložené neskôr súd neprihliada. Zo zápisnice o pojednávaní pred súdom prvej inštancie z 21. marca 2012, na ktorom bol vyhlásený rozsudok, ale vyplýva, že súd dôsledne postupoval podľa § 120 ods. 4 O.s.p. a procesné strany poučil o povinnosti predložiť alebo označiť všetky dôkazy najneskôr do vyhlásenia rozhodnutia vo veci samej, pretože na dôkazy označené alebo predložené neskôr súd nebude prihliadať. Právni zástupcovia oboch procesných strán však návrhy na doplnenie dokazovania nepodali

(viď č.l. 91 spisu). Navyše, už predvolania strán na pojednávanie 25. mája 2010 a tiež na pojednávanie 21. marca 2012 obsahujú riadne poučenie podľa § 120 ods. 4 O.s.p.

17. Žalobcovia tiež namietajú, že sú nesprávne právne závery týchto súdov a že ich rozhodnutia spočívajú na nesprávnom právnom posúdení sporu. Podľa ich presvedčenia neboli dané dôvody pre zamietnutie ich žaloby. Právnym posúdením je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a na zistený skutkový stav aplikuje konkrétnu právnu normu. Nesprávne právne posúdenie je chybnou aplikáciou práva na zistený skutkový stav; dochádza k nej vtedy, ak súd nepoužil správny (náležitý) právny predpis alebo ak síce aplikoval správny právny predpis, nesprávne ho ale interpretoval alebo ak zo správnych skutkových záverov vyvodil nesprávne právne závery. Najvyšší súd už podľa predchádzajúcej úpravy dospel k záveru, že realizácia procesných oprávnení sa účastníkovi neznemožňuje právnym posúdením (viď R 54/2012 a 1 Cdo 62/2010, 2 Cdo 97/2010, 3 Cdo 53/2011, 4 Cdo 68/2011, 5 Cdo 44/2011, 6 Cdo 41/2011, 7 Cdo 26/2010 a 8 ECdo 170/2014).

18. Pokiaľ dovolatelia podaním doručeným súdu prvej inštancie 15. augusta 2016 doplnili svoje dovolanie z 24. júna 2016 tak, že jeho prípustnosť vyvodzovali z § 421 ods. 1 písm. c/ CSP, dovolací súd poukazuje na to, že právne účinky spájané s podaním dovolania nastali za právnej úpravy účinnej do 30. júna 2016, v dôsledku čoho prípustnosť tohto ich mimoriadneho opravného prostriedku (prípadne aj jeho dôvodnosť) nemôže byť posudzovaná podľa úpravy účinnej po uvedenom dni.

19. Z týchto dôvodov dospel najvyšší súd k záveru, že dovolanie žalobcov, ktoré je podľa právnej úpravy účinnej do 30. júna 2016 procesne neprípustné, nevyvolalo účinok umožňujúci uskutočnenie meritórneho dovolacieho prieskumu. Najvyšší súd preto ich dovolanie odmietol podľa ustanovenia § 447 písm. c/ CSP.

II.

20. Dovolanie žalovaného 1/ smeruje proti výroku rozsudku odvolacieho súdu o trovách odvolacieho konania. Napadnutým je rozhodnutie, ktoré je síce súčasťou rozsudku odvolacieho súdu, má ale charakter uznesenia (§ 167 ods. 1 O.s.p.); prípustnosť dovolania žalovaného 1/ bolo preto potrebné posudzovať podľa ustanovení, ktoré vymedzujú prípustnosť dovolania proti uzneseniu. Dovolanie žalovaného 1/ nesmeruje proti uzneseniam uvedeným v § 239 ods. 1 a 2 O.s.p. (navyše, prípustnosť dovolania proti uzneseniu o trovách bola vylúčená ustanovením § 239 ods. 3 O.s.p.).

21. Dovolanie žalovaného 1/ by vzhľadom na vyššie uvedené vyvolalo ním sledovaný procesný účinok iba vtedy, ak v konaní došlo k procesným vadám zmätočnosti uvedeným v § 237 ods. 1 O.s.p. Dovolať procesné vady konania vymenované v ustanovení § 237 ods. 1 písm. a/ až e/ a g/ O.s.p. nenamietal a vady tejto povahy ani nevyšli v dovolacom konaní najavo. Prípustnosť dovolania odôvodňuje odňatím možnosti konať pred súdom (k tomu viď bod 13. tohto uznesenia dovolacieho súdu).

22. Z obsahu spisu vyplýva, že žalovaný 1/ vo vyjadrení k odvolaniu žalobcov z 26. augusta 2012 (č.l. 152 spisu) podal návrh na náhradu trov odvolacieho konania bez vyčíslenia trov konania; trovy ale vyčísľil dodatočne podaním zo 17. septembra 2012 (č.l. 154 spisu). Skutočnosť, že odvolací súd na včas podané vyčíslenie trov odvolacieho konania neprihliadol a požadovanú náhradu trov mu nepriznal s odôvodnením, že žalovaný 1/ trovy včas nevyčísľil, odňal žalovanému 1/ možnosť konať pred súdom konať (v časti rozhodovania o trovách odvolacieho konania).

23. Rozhodovacia prax najvyššieho súdu sa do 30. júna 2016 ustálila na tom, že ak v konaní došlo k procesnej vade zmätočnosti uvedenej v § 237 ods. 1 O.s.p, dovolaním napadnuté rozhodnutie treba bez ďalšieho zrušiť (viď 1 Cdo 44/2015, 2 Cdo 111/2014, 3 Cdo 4/2012, 4 Cdo 263/2013, 5 Cdo 241/2013, 6 Cdo 591/2015, 7 Cdo 212/2014, 8 Cdo 137/2015). Dovolať súd preto podľa § 449 ods. 1 a § 450 CSP rozsudok odvolacieho súdu zrušil vo výroku, ktorým bolo rozhodnuté o náhrade trov odvolacieho konania žalovaného 1/; vec v rozsahu zrušenia vrátil odvolaciemu súdu na ďalšie konanie .

24. Ak dovolací súd zruší rozhodnutie a ak vráti vec odvolaciemu súdu alebo súdu prvej inštancie na ďalšie konanie, rozhodne tento súd o trovách pôvodného konania aj o trovách dovolacieho konania (§ 453 ods. 3 CSP).

25. Toto rozhodnutie prijal senát najvyššieho súdu pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.